

Sygn. akt II Ka 400/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr.)

Sędziowie SO. Magdalena Dąbrowska

SO. Marek Konrad

Protokolant Ewa Pędzich

w obecności Prokuratora Okręg. Adama Kolbusa

oraz przy udziale oskarżyciela posiłkowego (...) reprezentowanego przez Kancelarię (...) z/s w W.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r.

sprawy W. O.

oskarżonego o przestępstwo z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej
na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej

z dnia 20 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 136/16

o r z e k a:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1400 złotych tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 1380 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 400/17

UZASADNIENIE

W. O. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym – S. (...) o łącznej ilości 742 sztuk, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 37.092,58 złotych na szkodę formy (...) Company Ltd. LLC, czyniąc z powyższego stałe źródło osiąganych dochodów,
tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej;

II. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych

zarejestrowanym znakiem towarowym - H. w łącznej ilości 494 sztuk, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 19.760 złotych na szkodę firmy (...), czyniąc z powyższego stałe źródło osiągniętych dochodów,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej

III. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym – D. D. w łącznej ilości 39 sztuk, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 1.365 złotych na szkodę firmy (...), czyniąc z powyższego stałe źródło osiągniętych dochodów,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej

IV. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym – C. i D. w łącznej wartości 8 sztuk, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 200 złotych na szkodę firmy (...), czyniąc z powyższego stałe źródło osiągniętych dochodów,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej

V. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym - Tom i J. o łącznej ilości 16 sztuk, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 944 złotych na szkodę firmy (...), (...), czyniąc z powyższego stałe źródło osiągniętych dochodów,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej,

VI. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym - (...) w łącznej ilości 1 sztuki, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 38,90 złotych na szkodę firmy (...), czyniąc z powyższego stałe źródło osiągniętych dochodów,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej,

VII. w okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. w O. prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanym znakiem towarowym – T. (...) w łącznej ilości 100 sztuk, powodując straty o wartości nie mniejszej niż 6.000 złotych na szkodę firmy (...), czyniąc z powyższego stałe źródło osiągniętych dochodów,

tj. o czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 20 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 136/16:

1. oskarżonego W. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt I - VII a/o czynów, przyjmując iż działał w warunkach ciągu przestępstw i za to z mocy art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i z mocy art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość 1 stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

2. z mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat,

3. na podstawie art. 306 § 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 20 listopada 2012 r. k. 88 oraz w postanowieniu w przedmiocie zmiany postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 21 stycznia 2014 r. k. 771, poz. 1, 7, 8, 9, 10, 11, zaś z mocy art. 44 § 1 k.k. przepadek dowodów rzeczowych poz. 5 i 6,

4. z mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić oskarżonemu W. O. dowody rzeczowe opisane w pkt. 2, 3 i 4 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 20 listopada 2012 r. k. 88 oraz w postanowieniu w przedmiocie zmiany postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 21 stycznia 2014 r. k. 771,

5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania – 15.514,33 i opłatę 1.380 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego W. O., zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

- rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, to jest art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119, poz. 1117 ze zm.), poprzez błędne przyjęcie, że znaki towarowe wskazywane w akcie oskarżenia oraz przyjęte w wyroku – znaki wspólnotowe – są znakami towarowymi w rozumieniu art. 305 prawa własności przemysłowej a tym samym uznanie, że posługiwanie się podrobionym znakiem towarowym wspólnotowym, jest przestępstwem w rozumieniu przepisu art. 305 prawa własności przemysłowej.

Naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie wydanie wyroku uniewinniającego w sytuacji kiedy zarzucany oskarżonemu czyn nie zawierał znamion czynu zabronionego, z uwagi na fakt, że znaki towarowe S. (...), W. B., Disney, C. i D., Tom i J., (...), T. (...) są znakami wspólnotowymi, a nie znakami towarowymi w rozumieniu art. 305 prawa własności przemysłowej,

2. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy, aby uznać oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw, aby przypisać oskarżonemu winę,

3. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez niesłuszne oddalenie wniosków dowodów skazanego, w postaci wniosku:

- o zwrócenie się do serwisu aukcyjnego allegro o nadesłanie informacji:

a) o anulowanych aukcjach, w okresie objętym zarzutem, z uwagi na fakt, że niektóre z aukcji zostały anulowane i do transakcji nie doszło, a ma to ogromny wpływ na wysokość kwot wskazanych w zarzucie, jako wysokości szkody – celem wykazania rzeczywistej wartości szkody,

b) nadesłanie informacji na temat ilości łącznej sprzedanych towarów – celem wykazania, że ilość koszulek wskazanych w zarzucie stanowiła niewielki odsetek całej sprzedaży, a tym samym trudno przyjąć, że zakwestionowane koszulki stanowiły stałe źródło dochodu oskarżonego,

c) nadesłanie informacji na temat wystawionych dla sprzedającego – oskarżonego komentarzy – wszystkich – celem wykazania, że oskarżony posiadał zwykle w większości komentarze pozytywne a tym samym odbiorcy nie kwestionowali zakupionych towarów, a tym samym oskarżony nie wprowadził ich w błąd co do sprzedawanego produktu,

d) prośba o nadesłanie lub udostępnienie wizji aukcji – strony w ramach której oferowany był towar, który mógł przygotować lub wytworzyć oskarżony - celem wykazania wizualizacji aukcji i wykazania, że po rozwinięciu danej aukcji klient mógł wybrać nadruk z istniejącej na danej aukcji dużej liczby wzorów opatrzonych specjalnym kodem,

z których nie wszystkie oferowane nadruki zawierały znak zastrzeżony, celem wykazania, że w ramach danej aukcji mogło dojść do zakupu koszulki z nadrukiem nie stanowiącym znaku zastrzeżonego,

e) o wskazanie konkretnych aukcji, w oparciu o które zostały wyliczone kwoty szkody, z uwagi na fakt, że po analizie dokumentacji złożonej do akt w żaden sposób te wyliczenia nie zgadzają się z ilościami wskazanymi w zarzucie – celem dokładnego określenia ilości koszulek i wartości szkody, jak również ustalenia czasookresu popełniania zarzucanych czynów, gdyż w przypadku np. znaku S. (...) pierwsza aukcja opatrzona jest datą 13.03.2010 r., w przypadku znaku H. 07.09.2011 r. C. i DALE 21.09.2012 r., TOM i (...) 27 czerwca 2012 r.,

f) po wskazaniu dokładnych danych aukcji, na których oparto akt oskarżenia, o zwrócenie się do serwisu allegro, o nadesłanie danych osób, które zakupiły koszulki na aukcji w oparciu o które został postawiony zarzut, a następnie wezwanie w/w osób w charakterze świadków – na okoliczność jaki towar został przez nich zakupiony, czy był on tożsamy z aukcją w oparciu, o którą został przez nich zakupiony, celem zweryfikowania czy towar zakupiony przez odbiorców w ramach aukcji, które stanowiły podstawy sporządzenia aktu oskarżenia zawierały znaki towarowe zastrzeżone, celem wykazania, że na niektórych z aukcji nie doszło do sprzedaży towaru ze znakiem towarowym zastrzeżonym oraz na okoliczność wykazania, że oferowane koszulki nie wzbudzały w odbiorcach przeświadczenia, że stanowią oryginalne produkty i nie wprowadzały klientów w błąd,

g) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki – celem ustalenia czy zabezpieczony w sprawie materiał dowodowy w postaci komputerów zawiera dane dotyczące korespondencji email w zakresie aukcji, czy jest możliwe ustalenie i odzyskanie korespondencji przychodzącej od obiorców, celem ustalenia jaki kod wybierany był przy kupujących w ramach aukcji i został nanoszony na zakupioną koszulkę, a następnie ustalenie czy znak opatrzony kodem, a bazę znaków oskarżyciel publiczny zabezpieczył – jest znakiem zastrzeżonym - celem zweryfikowania faktycznie zakupionego towaru, użytego i naniesionego na koszulkę znaku, celem wykazania, że niektóre z zakupionych koszulek nie były opatrzone znakiem towarowym zastrzeżonym. Jednocześnie wypowiedzenie się biegłego, czy przykładowe wzory koszulek z nadrukami znajdujące się na aukcjach oskarżonego stanowiły towary czy wizualizację? – celem wykazania, że oskarżony nie oferował do sprzedaży towarów

oraz brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co w stopniu poważnym ograniczyło prawo do obrony W. O., podczas gdy ustalenie powyższych okoliczności ma istotne znaczenie dla ustalenia ewentualnego sprawstwa oskarżonego i ustalenia czy w zakresie oferowanych produktów dochodziło do transakcji towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi oraz doprowadziłyby do ustalenia, czy towary sprzedawane za pośrednictwem portalu allegro wyczerpywały znamiona przestępstwa z art. 305 prawa własności przemysłowej, gdyż zabezpieczone u oskarżonego towary w ilości 37 koszulek nie dawały podstaw do przedstawienia zarzutów w kształcie opisanym w akcie oskarżenia i przyjętym w wyroku,

4. rażąco obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziła oskarżenie, z pominięciem dowodów, które je podważały, co stanowiło skutek przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż W. O. dokonał zarzucanych mu czynów, podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie nie pozwala na przyjęcie jego sprawstwa.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego W. O. jest niezasadna i nie została uwzględniona.

Nietrafny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony prowadził działalność gospodarczą w postaci firmy pod nazwą E. W. O.. W okresie od 2 stycznia 2009 r. do 16 listopada 2012 r. wprowadził do obrotu za pośrednictwem portalu allegro towar w postaci koszulek oznaczonych zarejestrowanymi znakami towarowymi S. (...), H., D. D., C. i D., Tom i J., (...) i T. (...) w ilościach przypisanych przez Sąd I instancji słusznie w ślad za aktem oskarżenia. Trafnie została ustalona wysokość strat na szkodę pokrzywdzonych firm. Ustalenia odnośnie ilości sprzedanych koszulek z zarejestrowanymi znakami towarowymi i wysokości strat zostały poczynione na podstawie informacji pokrzywdzonych, zapisów systemowych uzyskanych od Grupy (...), treści zawartych na zabezpieczonych nośnikach komputerowych. Zasadnie Sąd przyjął, że oskarżony z tego tytułu miał stałe źródło dochodu. Oskarżony swoim działaniem w pełni wyczerpał dyspozycję art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej. Sąd Rejonowy należycie uzasadnił swoje stanowisko w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów.

Wbrew temu, co podnosi w apelacji obrońca oskarżonego znaki towarowe, którymi W. O. oznaczał wprowadzone do obrotu koszulki, są zarejestrowanymi znakami i podlegają ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej. Z opinii biegłego M. H. wynika jednoznacznie, że znaki, którymi oznaczone były koszulki sprzedawane przez oskarżonego, są znakami towarowymi zarejestrowanymi, zastrzeżonymi i podlegają ochronie prawnej. Podkreślić należy, że przedmiotem czynności sprawczej w obu formach popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 305 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy są równocześnie towar i znak towarowy, ale w integralnym funkcjonalnie powiązaniu (wyrok SA w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., AKa 157/13). Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Zakazane jest wszak oznaczanie towaru podrobionym znakiem towarowym albo znakiem zarejestrowanym przy braku uprawnienia do jego używania, bądź też dokonywanie obrotu towarem oznaczonym takimi znakami. Rolą znaków towarowych jest identyfikowanie, dające możliwość właściwego rozpoznania towarów, będących przedmiotem obrotu na rynku. Znaki towarowe stanowią zatem narzędzie, którymi podmiot wprowadzający do obrotu oznacza towar, któremu zamierza udzielić ochrony w ten sposób, że wyróżnia go zarejestrowanym znakiem od towaru pochodzącego z innego źródła (wyrok SN z dnia 8 lutego 2017 r. III KK 374/16).

Apelacja obrońcy oskarżonego co do tego, czy znaki towarowe, którymi oznaczone zostały koszulki wprowadzone do obrotu przez oskarżonego podlegają ochronie na podstawie art. 305 cytowanej wyżej ustawy, sprowadza się w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i stanowisko obrońcy nie znajduje żadnego oparcia w przepisach tej ustawy, orzeczeniach sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Wskazywane w uzasadnieniu apelacji inne przepisy ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej nie mają żadnego znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego.

Niezasadny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. Wszystkie wnioski dowodowe zgłaszane w toku postępowania przed Sądem I instancji, były przedmiotem rozważań tego Sądu i w zakresie każdego z tych wniosków Sąd podjął decyzję. Fakt nieuwzględnienia wskazanych w apelacji wniosków nie oznacza, że Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień, a szczególności, że naruszone zostało prawo oskarżonego do obrony. Materiał dowodowy w sprawie nie wymagał uzupełnienia o dowody zgłaszane przez obrońcę, gdyż wnioski dowodowe dotyczyły okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast w oczywisty sposób zmierzały do przedłużenia postępowania.

Chybiony jest zarzut obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. W myśl art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przepisu tego wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Przy czym zwrot „wszystkie” dowody odnosi się oczywiście tylko do dowodów istotnych

w sprawie. Wbrew temu, co twierdzi obrońca oskarżonego w apelacji, wszystkie istotne dowody zostały poddane przez Sąd wnikliwej analizie oraz należytej, zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. ocenie. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy wyczerpująco uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które z nich i z jakich przyczyn uznał za niewiarygodne. Ocena dowodów dokonana przez Sąd jest swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna i przeprowadzona została z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; 2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyroki SN z dnia 9.11.1990 r., OSNKW 1991, Nr 7, poz. 41 oraz z dnia 3.09.1998 r., V KKN 104/98; postanowienie SN z dnia 1.09.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 1653). Podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. obrońca oskarżonego W. O. w zasadzie nie wskazuje na czym miałyby polegać obraza tego przepisu. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie.

Całkowicie niezasadny jest podnoszony w apelacji przez oskarżonego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że nie można łącznie postawić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2, lecz art. 7. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów - w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia - to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2. Jednakże naruszenie tego przepisu jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne są zależne, np. od dania wiary lub odmówienia jej określonym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2002 r., V KKN 251/01 i 8.09.2009 r., WA 26/09).

Nietrafny jest podnoszony w apelacji przez oskarżonego W. O. zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Uzasadnienie wyroku wskazuje jednoznacznie, że podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd Rejonowy ujawnił, a następnie rozważył wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (dowody). Natomiast obrońca oskarżonego podnosząc zarzut obrazy art. 410 k.p.k., w apelacji ogranicza się jedynie do niektórych okoliczności i powołuje jedynie część dowodów. Podkreślić należy, że zasada określona w art. 410 k.p.k. obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale także i strony procesu, które przedstawiając w apelacji własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatach orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.